

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: V. P. R.,** zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Malantou, advokátem, se sídlem Wurmova 16, Brno, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 8. 2004, č. j. 64 Az 47/2004 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. OAM - 220/VL - 07 - 04 - BZ - 2004 ze dne 9. 2. 2004 byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Ministerstvo vnitra (dále též „žalovaný“) na základě zjištěných informací konstatovalo, že Bulharsko splňuje znaky bezpečně země původu ve smyslu zákona o azylu. Tím byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žádost stěžovatele byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 23. 8. 2004, č. j. 64 Az 47/2004 - 22, zamítl. V odůvodnění svého

rozsudku uvedl, že stěžovatel odůvodnil svoji žádost o azyl tím, že v Bulharsku se obával o svůj život. Podle krajského soudu však neprovedl žádné kroky k oznámení údajných hrozeb bulharským orgánům a neuvedl tedy žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, a to z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žalovaný proto správně žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Stěžovatel brojí proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížností, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že rozhodnutí žalovaného nebylo založeno na objektivním a určitém zjištění skutkového stavu, a to v důsledku zobecnění informací správním orgánem a chybějící individualizací na daný posuzovaný případ. Podle názoru stěžovatele tak ze strany správního orgánu došlo k porušení § 19 odst. 1 zákona o azylu. Porušení povinnosti zjistit veškeré údaje potřebné pro vydání rozhodnutí ve věci azylu spočívá podle stěžovatele ve zobecnění informací, které jsou správním orgánem pouze interpretovány a nikoliv zjišťovány. Stěžovatel má za to, že z hlediska zásady materiální pravdy byl správní orgán i krajský soud povinen zjistit všechny okolnosti daného případu, bez ohledu na vylíčení osobní situace a vylíčení důvodů, které přiměly stěžovatele opustit Bulharsko. Stěžovatel má za to, že důvody, které ve správním řízení uvedl jako stěžejní, vedoucí ho k opuštění vlasti, plně naplní skutkovou podstatu psychického nátlaku na něj, jak má ustanovení § 12 zákona o azylu na mysli. Řízení vedené správním orgánem a rovněž tak řízení vedené u krajského soudu trpí vadami pro nedostatečné zjištění materiální pravdy, a to z hlediska chybějící odpovědi na otázku, zda byl či nebyl stěžovatel pronásledován z důvodů, které zakládají právo na udělení azylu. V těchto řízeních nebyla objektivně posuzována ani otázka, zda mohl stěžovatel pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu svého postavení, případně příslušnosti k určité sociální skupině. Vzhledem k tomu, že z jazykově logického výkladu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu vyplývá, že pro udělení azylu postačí, pokud má stěžovatel odůvodněný strach z pronásledování, má stěžovatel za to, že tímto nesprávným posouzením právní otázky soudem v předcházejícím řízení byla porušena jeho práva a řízení trpí nezákonností. Stěžovatel uzavírá, že lze konstatovat, že rozhodnutí o zamítnutí žaloby je nezákonné, a to z důvodu, že tímto rozhodnutím byla zamítnuta žaloba na přezkoumání správního rozhodnutí, které je podle názoru stěžovatele nezákonné pro rozpor s ust. § 12 zákona o azylu a trpí vadami v důsledku rozporu vedení řízení s ust. § 19 zákona o azylu a § 3 odst. 4 správního řádu.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává právních důvodů kasační stížnosti vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení

před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata se spisy je v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Žalovaný žádost stěžovatele o udělení azylu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Pro stěžovatele z toho vyplývá, že v případě kdy jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nemůže se v řízení o kasační stížnosti dovolávat posouzení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť o této formě azylu nemohlo být v tomto typu řízení rozhodnuto. S ohledem na rozhodnutí žalovaného měl stěžovatel v řízení před krajským soudem namítat, že v jeho případě nelze Bulharsko považovat za bezpečnou zemi původu. To však stěžovatel netvrdí, pouze v obecné poloze namítá nedostatečná skutková zjištění v řízení před správním orgánem a vyslovuje přesvědčení, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak již bylo uvedeno, nemůže se stěžovatel v řízení o kasační stížnosti dovolávat posouzení azylu podle § 12 zákona o azylu v případě, že jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) o azylu, pokud jde o nijak blíže nekonkretizovanou námitku o nedostatečných skutkových zjištěních, může Nejvyšší správní soud pouze konstatovat, že v řízení před správním orgánem byly provedeny dostatečné důkazy k objasnění, zda v případě stěžovatele lze Bulharsko považovat za bezpečnou zemi původu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu